

i Salen ikke kunne see, at Noget kan være ulovligt, som ikke tillige er strafbart. Den ærede Rigsdagsmand udtaler sig saaledes, at den ikke kunde være en „ulovlig Lov“ — ja, det kan være meget sandt; men saa maa den i alt Fald være en „uforordentlig Forordning“ eller noget Saadant. Den maa være ulovlig paa den ene eller den anden Maade. Det blev ogsaa forudsat, og, som det forekommer mig, med Urette, at man kan see, at den ikke er ulovlig; thi der var jo ikke et eneste Menneſte, der kunde blive dømt paa Grund af Overtrædelse af den. Ja, det er netop Bevist for, at den er ulovlig. Saaledes gaaer det med saadanne ulovlige Handlinger. Der er kommet en saadan Bevidsthed over hele Folket om, at den er ulovlig, ligesom den uansvarlige Konge og de ansvarlige Ministre til den Sidste, en saadan Overbeviſning om, at den er ulovlig, at Ingen kan risquere at blive dømt, fordi han siger, at den er ulovlig. Men den ærede Rigsdagsmand ſkulde ſelv have prøvet paa, under det tidligere Ministerium, at erklære den for ulovlig, prøvet paa at overtræde den og ſøge at tilintetgjøre dens Bestemmelſer, ſaa vilde Følgen deraf være bleyen, at det afgaaede Ministerium vilde have ſat ham under Anklage, (Tſchering: Ministeriet har ſelv ved ſin Tilſteevarelſe her ſagt, at det var den rigtige Opfattelſe, ſom jeg har udtalt!). Den ærede Rigsdagsmand har ſagt, at det var et Kjendſkab til Fællesforfatningen, der blev givet Rigsdagen; at Rigsdagen ſaa længe havde præſſet Ministeriet, at det ſaa endelig kom og gav den et viſt Kjendſkab til Fællesforfatningen, ſom det vilde gennemføre; og nu kom Rigsdagen bagefter og klagede over, at den havde ſaaet, hvad den havde forlangt. Dette, mener jeg, er ogsaa en Miſforſtaaelse. Det var viſtnok ikke alene et Kjendſkab til Fællesforfatningen, der blev givet; thi den ærede Rigsdagsmand kan dog umuligt have glemt, at dette Kjendſkab havde tilfølgende, at Rigsraadet blev ſammenkaldt den 1ſte Septbr. 1854. Det kan jo dog ikke have været, for at viſe de Herrer Rigsraader fremfor Rigsdagen, at de ere blevne ſammenkaldte; det maa have været i en anden beſtemt Henſigt. Alſaa var det ikke alene et Kjend-

ſkab til Fællesforfatningen, der blev givet; men man vilde ogsaa ſøge at udføre Noget igennem denne Anordning og komme til et Reſultat. Den ærede Rigsdagsmand erklærede, at der var to Synſpunkter, — hvortil der dog ſenere kom et tredje, — hvorfra Sagen kunde tages. Det ene var det reent juridiffe, og det andet var, om det var nyttigt og gavnligt. Hvad det reent juridiffe Synſpunkt angaaer, da henholbt den ærede Rigsdagsmand ſig til, hvad den meget ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Aſe Valgfreds (Monrad) fremſatte; og han meente, at dette Synſpunkt, naar man vilde ſtille ſig paa det, var ganſke rigtigt, og ſaa maatte man gaae den Vej; men det var ikke det gyldige. Det er jo ganſke ſandt, at der kan være andre Synſpunkter, ſom maae tages med i Betragtning; men dette er jo væſentligt det Synſpunkt, hvorpaa vi maae ſtille os. Hvad det andet Synſpunkt angaaer, Nyttien og Gavnligheden, da gif den ærede Rigsdagsmand, ſom det ſynes mig, temmelig vidt, ved nemlig at paafaae, at Forordningen var et Skridt, der var til langt større Fordeel for Danmark end for de øvrige Dele af Monarkiet. Nu er det jo i og for ſig ganſke viſt, at en Forordning kan være til større Fordeel eller til mindre Skade for den ene Landsdeel end for den anden, og dog være til Udælggelse for dem alleſammen; og det antager jeg, Forordningen af 26de Juli 1854 for at være; men de Grunde, ſom bleve anførte for, at denne Forordning ſkulde være til ſaa stort Gavn for Danmark fremfor de andre Landsdele, kan jeg paa ingen Maade underſkrive. Thi det, at den — og det for første Gang — havde ſat den Forſkjel i Tallene af Repræſentanter, ſom var givne ved Forſkjellen i Tallene af Befolkningen, det er viſtnok Noget, ſom paa ingen Maade ſkyldes de afgaaede Miniſtre. De have viſt været aldeles nødte til at ſætte dette. Det, troer jeg, ſkyldes hele vor Udvikling i de ſidſte Aar, ſkyldes hele Folkets Retsbevidſthed og ſkyldes dets Overbeviſning om, at det ikke vilde lade noget Saadant gaae — derved det ſkulde blive prøvet endnu engang — ſom det, der ſandt ſted den 28de Januar 1848; og desuden forekommer det mig, at Retfærdigheden kræver,